

ütles: „Minu esimesest kaardiväe rügementist!”

Kui keiser äraläks, andis uus pealik oma püksi teise soldati kätte, läks ja seadis ennast koha kaardiväe ohvitseride sekka. Need mõdt-
sid teda uhke pilguga.

„Mis siin a siin tahad?” küsiti.

„Ma olen pealik esimeses keisri kaardiväe rügementis.”

„Sina — pealik?” hüüdsid teised, „kes on seda õelnud?”

„Tema on seda õelnud”, vastas soldat, keisri peale näidates.

Niipea teretasid nad teda kui ühte eneste seltsist ja ta jäi ilma pikema jututa nende sekka.

Sipelgatest.

„See on väga paha mis need sipelgad teevad”, ütles ema ühel päeval. „Seal naad jooksevad igapäev meie kuuse tüvi peal üles ja alla, toovad enestele ülemalt

peesaehitamise tarvis puru ja võib olla, et nad rikuvad viimaks selle puu koguni ära.”

Siiis sai ühte ja teist arvatud, mis selle vastu peaks aitama ja viimaks üks lai tõrvakriips puu tüvi ümber tehtud. Muid sündis sipelgarahva seas üks vägev liikumine. Rahutumalt jooksid weikesed elukad ühest teisi, aga kui nad tõrvakriipsu ligi said, taganesid kohkudes tagasi, ajasid rutuga üks teisest läbi ja olid väga kihamas. Häliste jäeti rahu. Ja varsti nähti weike pruun reisirong mõõda maad edasi reisirvat, aga mitte enam kuuse tüvi poole, vaid koguni parema poole kõrva, kus üks kask seisis. Pikemalt waadates nähti, et kavalad loomakesed kuuseoksteesse ulatavaid kaseokse endile teeks tarvitaksid, kuuse peale saada.

See näitab, et see tark inimene ühest väetimaist mõistmata loomakesest, kes asjas mitte kavalam ei ole. — Seal sai kasele ka tõrvawõru ümber tõmmatud, laiem ja paksem kui kuuse peal oli, ja et tee hästi kinni oleks, sai kuuse pealne veel kord märskelt üle-